

[Statsministeren.]

ken fra den højtærede Landbrugsministers eller fra den højtærede daværende Indenrigsministers Side. Nej, det er saare forklarligt, for det var en Aftale fra Ministermødet, at man ikke over for Erhvervenes Repræsentanter skulde give Udtryk for den Uenighed, der var i Regeringen, ikke opgejle dem, om jeg saa maa sige, eller opfordre dem til ikke at tilslutte sig Overenskomsten, hvis de ud fra en saglig Bedømmelse af den mente at kunne gøre det. Det var et Loyalitets-hensyn og for Resten ogsaa et Hensyn, som jeg for min Del fandt var rigtigt, at vi ikke over for disse Erhvervsrepræsentanter paa Forhaand lagde Sagen frem saaledes, at vi tilkendegav, at vi i Regeringen ikke var enige derom, men lod dem frit tage Stilling uden at ane noget om, at der i Regeringen var denne Divergens.

I det Møde, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller refererede, jeg tror, det var den 3. August Kl. 10 eller 10,30 om Formiddagen, og hvorefter vi umiddelbart skulde over, det var vist her i Rigsdagen, saa vidt jeg husker i Nr. 2, til et Møde med Erhvervenes Repræsentanter, hvor Udenrigsministeren efter at have fremsat en Redegørelse i Ministeriet ogsaa skulde fremsætte en Redegørelse for Erhvervenes Repræsentanter, i dette Ministermøde blev Overenskomsten tiltraadt undtagen af Landbrugsbrugsministeren og Indenrigsministeren. Det er det faktiske Forhold, og dette har jeg, kan jeg vel oplyse, for at der ikke skal være nogen Tvivl derom, sikret mig Rigtigheden af ved Hjælp af den Ministerprotokol, som blev ført. Nu er Ministerprotokollen jo ikke noget Bevis, for den er aldrig læst op og aldrig godkendt, og det er ikke mærkeligt, om der er sket noget, som ikke er kommet med; men det skulde dog være mærkeligt, om et saadant Notat i Ministerprotokollen kunde finde Sted, hvis det ikke var rigtigt, at man kunde pille to Ministre ud, som ikke havde tiltraadt, hvis der ikke virkelig forelaa dette, at saadan var det foregaaet. Dette støtter ogsaa min Hukommelse om denne Side af Sagen. Senere har Overenskomsten ikke været forelagt i Regeringen til Afgørelse. Den har vel nok været diskuteret og forhandlet i Regeringen, men ikke til Afgørelse, og derfor ser jeg ikke, hvad vi to Ministre, Landbrugsministeren og Indenrigsministeren, skulde gøre i denne Sag uden paa det Tidspunkt, hvor den forelaa til Tiltrædelse eller Ikke-Tiltrædelse, at tilkendegive, at vi ikke vilde tiltræde denne Overenskomst.

Nu siger det ærede Medlem Hr.

Christmas Møller, at vi kunde jo bare have forkastet den, og saa kunde han være gaaet af; og det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen siger, at der kunde ikke vedtages noget, som ikke den samlede Regering var enig om. Men der er det ejendommelige, at her var der i og for sig ikke noget, der skulde vedtages, for der var sluttet en Overenskomst, som, hvis den ikke blev forkastet, formentlig vilde være bindende, og da der var Flertal for den, et overvældende Flertal, saa er det meget tvivlsomt, om det kom ind derunder, om et Mindretal kunde have forkastet noget, som var en Kendsgerning, noget, som var afsluttet. Det er den ene Side af Sagen; men den anden Side af Sagen er den, og det tror jeg, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller vil kunne forstaa og fuldt ud anerkende, fordi han har gjort den Erfaring som Udenrigsminister, at det forholder sig helt anderledes med de Forhandlinger og de Aftaler, der afsluttes med en udenlandsk Magt, end naar man afslutter Aftaler med hjemlige Kredse. Naar vi sender vor Udenrigsminister til England for at føre disse Forhandlinger, maa man da dør tro, at Udenrigsministeren ikke gaar længere, end han har den siddende Regerings Billigelse til, og derfor maa de gaa ud fra, at det, han gaar ind for, det gaar Regeringen ind for, og at det kun er en Formalitet, at han skal hjem og søge dens Billigelse.

Derfor vilde en Forkastelse for det første ikke have sikret os nogen bedre Overenskomst, den vilde blot have aabnet Mulighed for at prøve paa at opnaa en saadan, men jeg vil ogsaa mene, at Muligheden for at opnaa en bedre Overenskomst vilde være ringere, efter at vi havde forkastet en Overenskomst, som de maatte tro vi var gaaet ind paa. Men dernæst synes jeg, og det tror jeg de fleste vil kunne forstaa, at naar en anden Magt har en begrundet Formodning om og vi maa anerkende, at de maa regne med, at Udenrigsministeren optræder med Regeringens Tilslutning og dermed paa Landets Vegne, saa skal der meget til for at bryde den Aftale, han træffer, og derigennem svække Landets Prestige som et Land, man kan handle med og stole paa. Naar vi udsender en højtstaaende Mand, endda en Udenrigsminister, maa de gaa ud fra, at Landet staar bagved, og der skal meget vægtige Grunde til, hvis man skal bringe en udenlandsk Magt i Tvivl om, at de staar over for en Nation, hvis Afslutning af Traktater er bindende. Jeg ser saadan paa det, at her staar Landet, saaledes som en Mand vilde staa, hvis han sluttede en Aftale med en anden, der maatte mene, at